

Chương 43

Tu sĩ đâu rồi? – Tuy vậy, Phlôrimông cũng hỏi.

- Tu sĩ nào?

- Tu sĩ dờ Letxdighie.

Angielic bối rối. Làm sao giải thích cho đứa trẻ tràn đầy hứng thú này là người gia sư mà nó còn nhớ ấy, đã chết, vì bị treo cổ? Nàng do dự, nhưng hình như Phlôrimông hiểu ra. Về hào hức trên khuôn mặt cậu ta vụt tắt và cậu ta nhìn ra phía xa.

- Tai hại – Cậu ta nói – Con thích gặp lại ông ấy.

Angielic đến với chúng và ngồi cạnh chúng, Phlôrimông và Canto quen thuộc với vùng này, giúp nàng khám phá ra những bờ đá, những vùng nước đẹp mê hồn của vùng đất kỳ lạ này...

Ônôrin chạy quanh họ, nhặt những vỏ sò đem đến đặt lên đầu gối của Angielic.

- Cha con cho con biết là Sácơ Hăngri đã chết – Phlôrimông nói tiếp – Chính bọn long kỵ binh của Nhà vua đã giết nó, phải không?

Angielic cúi đầu lặng im.

- Tu sĩ cũng thế.

Thấy nàng không trả lời, chàng trai trẻ đứng vụt dậy và tuốt kiếm ra.

- Thừa mẹ, nếu mẹ muốn con xin nói lên lời nguyện sẽ trả thù cho cả hai, con sẽ thề sẽ chỉ nghỉ ngơi sau khi đã phanh thây tất cả bọn lính nhà vua nước Pháp rơi vào tay con. À, ta thích phục Nhà vua biết bao nhiêu, nhưng lần này thì quá lắm rồi! Con không bao giờ tha thứ cho cái tội đã sát hại thằng bé Sácơ Hăngri. Con sẽ giết sạch chúng nó.

- Không, Phlôrimông – Nàng nói – Con chớ bao giờ nói ra một lời thề nguyện như vậy, cũng không nói ra những lời như vậy. Đáp lại bất công bằng hận thù ư? Đáp lại tội ác bằng trả thù ư? Việc ấy sẽ dẫn con đến đâu? Cũng đến bất công, đến tội ác và tất cả lại bắt đầu lại.

- Đây là lời lẽ của đàn bà – Phlôrimông nói ra, rung động toàn thân vì đau khổ và vì sức phản kháng bị kìm giữ.

Cậu bao giờ cũng tin là trong cuộc đời mọi cái đều thu xếp được: nếu như người ta nghèo đói thì chỉ cần có mảnh khỏe là trở thành giàu có và nếu như người ta thèm muốn quá đến mức bị thuốc độc đe dọa thì chỉ cần có một chút can đảm và rình chờ một cơ may nhỏ là thoát được cái chết. Người ta cần có gan hy sinh tất cả và đi tìm một đứa em hay một người cha mất tích là gặp ngay cái điều thần kỳ nhỏ bé là tìm thấy cả hai còn sống nguyên vẹn. Và đây là lần đầu tiên trong đời, cậu ta phải đứng trước một sự cố không thể nào hàn gắn được, không thể nào cứu vãn được: cái chết của Sác lơ Hăngri.

- Em ấy có chết thật không? – Cậu ta hăm hờ nói, vẫn bám vào chuyện thần kỳ.

- Mẹ đã tự tay đặt em xuống mộ - Angielic nói khẽ.

- Thế thì thằng em này con sẽ không tìm thấy nó nữa, không bao giờ tìm thấy nó nữa sao? (tiếng cậu ta nghẹn ngào). Con muốn qua đi... Con chờ nó... Con cứ tin chắc là nó sẽ đến... Con sẽ chỉ cho nó thấy loại đá cẩm thạch đỏ của chúng ta ở Kivatin và còn cả mỏ malachit ở hồ Con gấu. Và còn tất cả các chủng loại khoáng sản rất đẹp người ta tìm thấy dưới lòng đất: chỉ cần tìm nhưng mà không, để được ích gì? Thế mà con đã dạy nó bao nhiêu điều...

Cái cổ gầy của cậu ta run rẩy vì những tiếng nấc cổ kìm giữ.

- Ôi! – Cậu nổi khùng kêu lên – Tại sao mẹ ngăn cản con không cho con mang nó đi theo khi còn chưa muộn? Tại sao con không trở lại để tàn sát hết cái lũ đáng nguyên rủa kia?

Cậu vừa khươ kiếm lên, vừa nói.

- Đáng ra là Chúa không được cho phép làm những điều như thế. Con sẽ không cần Chúa nữa đâu.

- Đừng có mà báng bổ, Phlôrimông – nàng nghiêm khắc nói – Sự nổi loạn của con chẳng đem lại kết quả gì đâu. Con hãy nghe theo sự sáng suốt của cha con đòi hỏi chúng ta không được đem thứ cây thù hằn xưa cũ sang mà cấy trồng trên vùng đất này. Thật đáng nguyên rủa những gì mang nặng lỗi lầm quá khứ, nó đem lại cho ta nhiều điều ác hơn là điều thiện. Phải nhìn về phía trước: “Hãy để cho người chết chôn chặt người chết”, Thánh thư đã nói như vậy. Phlôrimông, con có tin rằng chính là nhờ phép thần mà chúng ta tìm thấy lại nhau hôm nay hay không. Mẹ cũng thế, đáng ra là mẹ không còn ở đây nữa, đáng ra là mẹ chết đến một trăm lần rồi...

Cậu cup mắt xuống một cách e lệ và đưa bàn tay rất duyên dáng gảy một nốt nhạc rải trên cây đàn ghita.

- Con nhớ cô Bácbờ - cậu nói – Tại sao cô ấy không đến với mẹ.

Angielic cố hết sức mình để không bị lộ, lần này nàng cũng không có can đảm để nói lên sự thật.

- Bácbờ đã bỏ mẹ mà đi. Không còn con nhỏ để chăm sóc trong nhà ta nữa, cô ấy đã trở về làng cũ của cô...Cô ấy đã lấy chồng.

- Càng tốt – Phlôrimông nói – Hơn nữa, có thể cô ấy sẽ đôi đũa với chúng con như những đứa trẻ mà chúng con thì từ lâu rồi, không còn là những đứa trẻ nữa, và người ta không thể nào đem hàng lô hàng lốc đàn bà đi trong cuộc thám hiểm như cuộc thám hiểm của chúng ta đây.

Canto mở to đôi mắt màu xanh của cậu. Hình như cậu cố mạnh dạn lên.

- Mẹ ơi - Cậu hỏi – Mẹ có định vâng lời cha trong mọi việc hay không?

Nàng lấy làm ngạc nhiên khi nghe câu hỏi được đặt ra bằng giọng kiên quyết.

- Nhất định rồi – Nàng nói – Cha con là chồng của mẹ và mẹ phải hoàn toàn phục tùng chồng của mẹ.

- Bởi vì – Canto nói – Sáng nay con trông thấy mẹ có vẻ không hoàn toàn phục tùng cha. Cha con là một người có nghị lực lớn và không thích sự nổi loạn cho nên chúng con, Phlôrimông và con sợ rằng như thế rồi sẽ dẫn đến chuyện không hay và rồi cha mẹ lại bỏ chúng con một lần nữa.

Bị trách cứ, Angielic hơi đỏ mặt. Nàng muốn hai đứa con trai của nàng cảm thông với những lý do của nàng lớn là xin lỗi trước con nàng.

- Nhưng cha của các con tưởng như là mẹ chưa bao giờ yêu các con! Như thế, làm sao mẹ không nổi khùng lên được? Đã không làm yên lòng người mẹ thì thôi, cha các con lại giấu không cho mẹ biết là các con còn sống. Niềm vui và sự ngạc nhiên đã làm cho mẹ hơi điên, mẹ phải công nhận như thế. Mẹ giận cha các con là đã làm cho mẹ đau khổ trong khi chỉ cần nói một lời là từ lâu đã có thể làm cho mẹ yên tâm, nhưng các con đừng sợ. Cha các con và mẹ bây giờ đã biết cái gì sẽ vĩnh viễn giàng buộc hai người và không phải một chuyện cãi cọ thoáng qua có thể phá vỡ được. Không có gì có thể chia lìa cha mẹ được nữa.

- Mẹ yêu cha chứ?

- Yêu chứ, mẹ yêu cha! Ôi các con trai của mẹ, cha các con là người đàn ông đáng kể nhất trong đời mẹ và đã chiếm trọn trái tim mẹ. Từ nhiều năm qua, mẹ cứ tưởng cha các con đã chết. Mẹ đã phải một mình vật lộn để sống và nuôi các

con sống. Nhưng mẹ bao giờ cũng tiếc thương và khóc cha các con. Các con có tin mẹ không.

Hai chàng thanh niên gặt đầu một cách nghiêm trang và sẵn lòng tha thứ cho nàng vì thấy mình là nguyên nhân của cuộc xung đột sáng nay. Cha mẹ không phải lúc nào cũng biết điều. Nhưng cái chính là họ biết yêu thương nhau và không rời bỏ nhau.

- Thế thì – Canto nhấn mạnh – Lần này cha mẹ không rời bỏ chúng con nữa chứ?

Angielic giả vờ làm bộ bất bình.

- Nhưng hình như các con đã đảo lộn vai trò, các con trai thân yêu ạ. Phải chăng các con đã rời bỏ mẹ không hề ngoái cổ lại và không mảy may nghĩ đến những giọt nước mắt mà mẹ đổ ra khi mất các con.

Hai cậu bé nhìn nàng với vẻ ngạc nhiên thơ ngây.

- Phải, nước mắt mẹ - Nàng nhấn mạnh – Mẹ đau đớn biết nhường nào, Canto, khi người ta đến báo cho mẹ biết là con đã chết chìm trên Địa Trung Hải với “cả nhà” ngài dờ Vivon.

- Mẹ đã khóc? – Cậu ta hỏi với vẻ thích thú – Khóc nhiều lắm phải không?

- Khóc đến phát ốm... Trong bao nhiêu ngày rờn rã, mẹ đi tìm con, thiên thần của mẹ. Ở đâu mẹ cũng như nghe thấy tiếng đàn ghita của con vọng tới.

Canto âm áp lên. Nỗi xúc động làm cậu trẻ ra và bỗng nhiên, giống như cậu bé ở lâu đài Bôxtrây.

- Nếu như con mà biết được – Cậu ta nói với vẻ nuối tiếc – con đã viết cho mẹ một lá thư để mẹ biết rằng con đang ở với cha. Nhưng con không nghĩ đến điều đó. Mà thật thế, hồi đó con đã biết viết đâu.

- Đấy là quá khứ, Canto, con yêu quý của mẹ. Bây giờ, tất cả chúng ta đã đoàn tụ. Mọi cái đều tốt. Mọi cái đều đẹp.

- Và mẹ ở lại với chúng con? Chăm sóc chúng con? Mẹ không chăm sóc những người khác như trước nữa phải không?

- Con muốn nói gì vậy?

- Chúng con đã tranh luận với thằng bé kia... Tên nó là gì, anh Phlôrimông?... À. Phải, tên nó là Maxian Bécơ. Nó cứ làm ra cái điều là nó biết mẹ hơn chúng con, là mẹ đã sống rất lâu ngày với chúng nó, làm như mẹ là mẹ

của chúng nó ấy...Nhưng đâu phải thế. Nó chỉ là một kẻ xa lạ. Mẹ không có quyền yêu nó như yêu chúng con. Chúng con là con trai của mẹ.

Nàng thích thú về những yêu sách của chúng.

- Hẳn là như thế, có phải bao giờ số phận của mẹ cũng sống giữa những người đàn ông ghen tuông vì thấy không thể thiếu mẹ? – Nàng vừa nói vừa câu vào cằm Canto – Bị canh giữ một cách dữ dội như thế này thì rồi mẹ sẽ trở thành con người như thế nào đây? Mẹ lo lắng. Nhưng thâm kệ, mẹ phải chấp nhận số phận của mình thôi.

Hai cậu con trai cười thoải mái.

Ở cái tuổi mới lớn lên mà bí ẩn của tình yêu đã bắt đầu khuấy động đối với hai người con trai, nàng là người đàn bà đẹp nhất, quyến rũ nhất, hấp dẫn nhất. Và con tim của hai cậu căng đầy một niềm tự hào phẫn chấn khi nghĩ đến người đàn bà này là mẹ của mình. Của hai cậu. Chỉ hai cậu mà thôi.

Mẹ là mẹ của chúng con – Phlôrimông vừa nói vừa ôm chặt lấy mẹ.

Nàng nhìn hai con trong niềm âu yếm.

- Phải, mẹ là của các con, các con yêu quý ạ - Nàng thì thầm.

- Còn em nào? – Ônôrin hỏi – Nó đứng trước hai chàng thanh niên và đắm đắm nhìn họ.

Con ư? Từ lâu mẹ đã là của con rồi, nhóc bọ ạ. Con đã biến mẹ thành nô lệ!

Câu nói và ý nghĩa làm con bé thích thú. Nó cười và quay người như chong chóng. Sự phát triển tự nhiên bắt đầu khởi sắc từ khi nó được giải tỏa khỏi nỗi lo của nó.

Bỗng nó nằm bẹp xuống mặt cát, hai tay ôm cằm.

- Đến mai còn có điều bất ngờ gì nữa nào? – Nó hỏi.

- Điều bất ngờ? Nhưng con tưởng ngày nào cũng có điều bất ngờ hay sao? Bây giờ con đã có cha, có các anh..con còn đòi gì nữa.

- Con cũng chẳng biết...

Bỗng nhiên, nổi hứng lên, nó thích thú đề nghị:

- Chúng mình có thể làm một chút chiến tranh được không?

Cung cách nó đòi hỏi cứ như là đòi một phần bánh gatô làm mọi người bật cười.

- Nó ngộ nghĩnh quá, con bé này! Phlôrimông kêu lên – Con rất thích nó là em gái con.

- Mẹ ơi mẹ có muốn con hát cho mẹ nghe một bài gì không? – Canto nói.

Angielic lần lượt nhìn từng khuôn mặt hai con trai nàng đang ngược lên phía nàng.

Chúng nó đẹp và lành mạnh, chúng nó yêu cuộc sống mà nàng đã đem lại cho chúng và không nghi ngờ gì hết. Sự vui tươi dấy lên trong lòng chúng như một hành động ban ơn.

- Phải, hát đi – nàng nói – hát đi các con trai của mẹ. Bây giờ là đúng lúc. Chúng ta chẳng có việc gì để làm ngoài việc hát cho nhau nghe.